

Introit: **Izajáš 55, 1-3**

Píseň 642

Modlitba

čtení: Jan 4, 1-24

Píseň 367

čtení: Jan 4, 25-42

Bratři a sestry,

pole se již bělají ke žni, někde už je dokonce požato. Někdo tráví léto na svém hospodářství, sušením sena, prací na poli, v lese, jiný o dovolené poznává různá místa v naší zemi nebo i v zahraničí. Jedni obhospodařují dědictví svých otců, druzí poznávají duchovní nebo kulturní dědictví např. našeho národa. Proč to ale říkám?

To setkání Pána Ježíše se samařskou ženou se odehrává **u města jménem Sychar, v blízkosti pole, jež dal Jákob svému synu Josefovi a u Jákobovy studny, z níž sám Jákob a jeho synové pili**. Jinými slovy ten dnešní příběh mluví ke všem, kteří mají silný vztah k dědictví svých rodičů a prarodičů, ke svým hospodářstvím, k místům, kde vyrůstali, ale i k těm, kteří se hrdě hlásí k víře svých předků. Ovšem nejenom k těmto dvěma skupinám. Příběh **o živé vodě Pána Ježíše a o pokrmu, který tak málo známe**, vlastně mluví ke všem, jejichž duše žízňají a hladoví.

To první, čeho si můžeme v příběhu všimnout, je, že **Ježíš v polední hodinu znaven cestou usedá k Jákobově studni**, potřebuje odpočinout a občerstvit se. Máme-li následovat příkladu Pána Ježíše, pak samozřejmě i v této věci. Je důležité ve svých životech se umět zastavit, odpočinout a nabrat nových sil. Někteří lidé to neumějí a pak to někdy i zle dopadá. Odpočinek je ale důležitý jak pro život, tak i pro službu Pánu Ježíši.

A nejen odpočinek. Důležité je i to občerstvení. Když jezdívám na kole po různých cyklostezkách, tak vždycky vítám, když jsou na cestě restaurace a člověk se tam může jednak posilnit, ale i uhasit žízeň před další cestou. V době Pána Ježíše takovými občerstvovacími stanicemi byly právě studny. Je potřeba si uvědomit, že v té době nebyly zavedeny vodovody až do domácností jako to máme dnes. A tak takové studny byly vlastně místem setkávání. Kde je totiž voda, tam je život. I Pán Ježíš, poté co **učedníci odešli do města koupit něco k jídlu**, se u studny setkává **se samařskou ženou, která přichází, aby nabrala vody** zřejmě pro svou domácnost. A Pán Ježíš, jelikož sám nemá vědro, se jí dovolí oslovit: „**Dej mi napít!**“

Samařskou ženu to ale šokuje. „**Jak ty jako Žid můžeš chtít ode mne, Samařanky, abych ti dala napít?**“ Evangelista Jan následně vysvětluje, že **Židé se se Samařany nestýkají**. Židé Samařany vlastně opovrhovali, i když uctívali stejného Boha. Samařané byli sice pozůstatkem severoizraelských kmenů, ale nic moc z nich vlastně už nezbylo. V 8. století před Kristem Asyřané dobyli město Samaří a jejich způsob jak naložit s poraženými byl smíchat tamní obyvatelstvo s jinými porobenými národy. Rozbitím identity národů si Asyřané chtěli zajistit klid. Když není lid jednotný a nemá-li svou identitu, svou národnost, za kterou by mohl bojovat, pak bojovat a vzpírat se samozřejmě nebude. A tak v Samaří vzniká smíchaný lid Izraelců a různých pohanů z okolních zemí. Tento národ sice uctívá Hospodina, ale právě ti pohané si ponechávají i své bůžky. I proto Židé svými sousedy opovrhovali. Je to jako dnes, když bychom my opovrhovali národnostními menšinami a všelijakými jinak smýšlejícími. Pán Ježíš ale boří zeď opovržení. Ukazuje, že člověk se neznečistí tím, když od někoho „jiného“, přijme vodu, pokrm, nebo s ním posedí a povykládá. A tak to má být i u nás.

A nejen to! Pán Ježíš neboří pouze zeď, ale přináší mj. evangelium právě i těm všelijak opovrhovaným. „**Kdybys znala, co dává Bůh, a věděla, kdo ti říká, abys mu dala napít, požádala bys ty jeho, a on by ti dal vodu živou.**“ Jedinou větou říká Pán Ježíš té ženě to nejpodstatnější. A zaujme jí: „**Pane, ani vědro nemáš a studna je hluboká; kde tedy vezmeš tu živou vodu? Jsi snad větší než náš praotec Jákob, který nám tuto studnu dal? Sám z ní pil, stejně jako jeho synové i jeho stáda.**“ S výpovědí této ženy je patrné, že její víra je úzce spjata s místem, kde kdysi dávno žil jeden z praotců víry Jákob. A že si na tom zakládá. Jak to máme my? S čím je úzce spojena naše víra, anebo náš život? Na čem si zakládáme my? Když jsem ještě sloužil v Odrách, kázal jsem ve Fulneku na místě, kde sloužil a kázal Jan Amos Komenský. Bylo to pro mne silné místo. Stejně silné místo pro mne ale je např. Betlémská kaple, Modlivý důl v Kunvaldu a mnohá další. Odkaz našich předků víry a s tím místa spojená dodnes mluví. Třeba i zde v Růžďce. To všechno jsou ty duchovní studny, z kterých bychom mohli čerpat. Ale stačí to? **Lze tím ukojit žízeň duše?** Pán Ježíš na všechno, s čím jsme úzce spjati, odpovídá: „**Každý, kdo pije tuto vodu, bude mít opět žízeň. Kdo by se však napil vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky. Voda, kterou mu dám, stane se v něm pramenem, vyvěrajícím k životu věčnému.**“ Vyhodnoťme si každý sám, bratři a sestry, jaká je vlastně naše víra? Je Pán Ježíš ve tvém srdci skutečně oním pramenem vyvěrajícím k životu věčnému? Anebo má tvá duše stále žízeň? Jak tomu rozumět?

V tomto týdnu jsem měl rozhovor s jednou ženou, která mi povídala o tom, jak měla těžké dětství. A jak po tom začala hledat štěstí ve světě. Poznala jednoho muže, má s ním několik dětí, nakonec ale tento vztah dopadl špatně. Pak se všelijak zmítala, než poznala jiného muže, a jak sama říkala, teprve s ním poznala, co je to pravá

láska. S tímto mužem nyní žije a mají se rádi. Jak sama říkala, věří v Boha i v Pána Ježíše Krista. Jenže stále si připadá nešťastná a stále hledá nějaké štěstí. V rozhovoru s ní mi - věřím, že Duch svatý – připomenul právě příběh samařské ženy. V něčem si tyto ženy byly podobné. Ta samařská, jak jí Pán Ježíš říká, **měla v životě pět mužů, a ten, kterého měla posledního, nebyl její muž.** My samozřejmě nevíme, co bylo důvodem toho, že měla v životě tolik vztahů. Každopádně Pán Ježíš zde trefil hřebíček na hlavičku. Ta žena stále hledá štěstí a stále to není ono. My lidé často hledáme pocit slasti, abychom se konečně cítili šťastně. Hledáme to v kariéře, v sebeuplatnění, v bohatství, v zábavě, ve vztazích, nebo třeba, že můžeme dělat to, co jsme si vysnili. Třeba být dobrým hospodářem, pekařem, doktorem, nebo televizní hvězdou, sportovcem, který pro svou slávu dře, aby vyhrál na olympiádě. A pokud se nám povede to či ono, je to jistě hezký pocit slasti, ale ukojí napořád **žízeň lidské duše?** Víme, že nikoliv. Na čem si tedy v životě zakládáš? Kde hledáš své štěstí? Rozumějme tomu dobře! Já zde nechci pohanět všechny ty profese, činnosti a naše lidské plány a cíle, které člověk chce dělat. Mnohé z toho je pro společnost přece potřeba. Ovšem pokud to bude tvou prioritní náplní života, dříve nebo později se budeš cítit prázdný. Pán Ježíš nám naopak nabízí, že v Něm svou žízeň duše uhasíme. A nejen uhasíme! **Naše srdce se může stát pramenem vyvěrajícím k životu věčnému.** A ten, kdo činí Ježíše skutečným Pánem a Spasitelem svého života, pak přece ví, že už není potřeba hledat něco lepšího. A Pán Ježíš dále říká: **„Přichází hodina, ano, již je tu, kdy ti, kteří Boha opravdově ctí, budou ho uctívat v Duchu a v pravdě. A Otec si přeje, aby ho lidé takto ctili.“** Bůh si, milí přátelé, přeje, abychom Ho uctívali v Duchu svatém a v pravdě. Abychom usilovali o to, aby náš život byl především naplněn Duchem svatým a aby byl pravdivý. Prosme tedy Pána Ježíše, aby naplnil naše životy svým Duchem a budme upřímní. Aby nám dával poznávat svou blízkost, ve které nám bude blaze. Jinými slovy pokud Ježíši dáš ve svém životě první místo, pak budeš skutečně prožívat moc Jeho **živé vody.** Pán Ježíš je úžasným zdrojem živých vod, které nikdy nevyschnou. Pokud ale dáme Pánu Ježíši ve svém životě jiné místo, pak je to podobné, jak to říkal prorok Jeremjáš Božím lidu: **Dvojí zlo spáchal můj lid: Opustili mne, zdroj živých vod, a vytesali si cisterny, cisterny rozpukané, jež vodu neudrží.** Je-li ve tvém životě na prvním místě něco jiného, než Bůh, pak to prorok Jeremjáš přirovnává k cisternám rozpukaným, které vodu neudrží. Pak tvé štěstí se rozplyne a vyteče dříve nebo později z tvé duše. Lépe se tedy držet Pána, neboť On jediný je zdroj živých vod.

Podobné je to ale i s tím příměrem **pokrmu, který nikdo nezná.** Když se učedníci vrátili z města s jídlem, pobízejí Ježíše, aby něco pojedl. On ale odpoví: **„Já mám k nasycení pokrm, který vy neznáte.“** Učedníci v té chvíli Pánu nerozumí. On jim tedy řekne: **„Můj pokrm jest, abych činil vůli toho, který mě poslal, a dokonal jeho dílo.** Ten pokrm by se dal říct slovy **životní program.** A životní program Pána Ježíše je zcela jasný. Činit vůli svého Otce a vykoupit svou smrtí svět z hříchu. A činit vůli svého Otce je pro Pána chutným pokrmem, který mu dělá radost. A zase si polož otázku, co je tvým životním programem? Máme své plány, ale často je to tak, že **člověk míní, Pán Bůh mění.** Co tedy sytí tvou duši? Co je náplní tvého života? Pán Ježíš nás zve k tomu, aby i našim životním programem bylo naplňování Boží vůle. Protože to je pokrm, který opravdu bude naši duši sytit a nenechá ji hladovou. Někteří z vás, co máte hospodářství, možná plníte to, co chtěl váš pozemský otec. Nevím. Pán Ježíš nás ale zve, abychom vyšli na Jeho pole. A k tomu říká: **Hle, pravím vám, pozvedněte zraky a pohleďte na pole, že již zbělela ke žni.** Pán Ježíš nám říká: **„Vyjděte na mou žeň, neboť čas se nakhýlil!“** A vidíme to kolem, že žijeme v posledních dobách. Znamení na nebi i na zemi. Svět se na mnoha místech zmítá v křeči. Povodně, sucha, požáry, zemětřesení, pandemie, tornáda. Položme si tedy otázku, co do této chvíle bylo našim životním programem? Dělat pouze na svém, anebo i na tom Božím? Na Božím soudu budeme vydávat počet ze svých hřiven, ze svých talentů. Použili jsme je pro sebe, anebo k dávání? Nyní je tedy čas příhodný přehodnotit, co je opravdu v našich životech tím důležitým pokrmem. Kéž je to konání skutků z motivů lásky, nikoliv ze sobectví. Ti, jejichž životním programem je oslavit Boha svým životem, pro ty je připravená odměna. Pán praví: **Již přijímá odměnu ten, kdo žne, a shromáždí urodu k věčnému životu, aby se společně radovali rozsévač i žnec.** Tou odměnou je nasycená a šťastná duše.

A tak si na závěr vezměme příklad z té opovrhované samařské ženy. Přestože její život byl kostřbatý, nyní je uchválena Ježíšem Kristem. Nechá všeho a o své zkušenosti **jde povědět všem ve městě. Mnozí z toho města následně uvěřili** na základě svědectví této ženy. Pán si často používá ty opovrhované k tomu, aby zachránil další, kteří se cítí zavržení. Co je pro nás ale ještě podstatné, tak jsou slova těch mužů: **„Ted' už věříme ne pro to, cos nám ty o něm řekla; sami jsme ho slyšeli a víme, že toto je opravdu Spasitel světa.“** Věříme-li, milí přátelé, pouze proto, že nám někdo o Ježíši pověděl, pak je to málo. Je potřeba každý sám za sebe jít k Němu a přesvědčit se. Přeji vám, aby vaše srdce bylo pramenem vyvěrajícím k věčnému životu a aby vaše duše byla nasycena Božím pokrmem. Amen. Modlitba píseň 635

Slovo poslání: list Titův 2, 11-14

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen. Píseň 486